

Publicerad 2009-07-20 00:15 av oneblood

Vi som gav allt!

vi hade våra familjer , vi älskade och krigade för vårt land , våra trupper stred in i minsta detalj , vi kämpade för äran , för att vårt land ville det , vi stod upp för vad som komma skulle. vi visste att man många skulle förlora sina liv i bataljerna , alla visste , men vi skulle dö för vårt land , oavsett .

Jag skulle ta steget att gå ut i kriget med tusentals andra män som skulle dö under min ledning , jag var högsta chef ,sergaent på vår pluton.

jag visste att jag kunde dö, det räckte med ett skott i bröstet, få en granat sprängd framför sig eller ett pistolskott i huvudet , men jag trotsade döden och kämpade för att vinna , att vinna vårt slag och komma hem som segrare

Som andra löjtnant var Steve ,min andra hand , han såg till att allt fallde på plats ,att alla män var samlade , men det var jag som gav order ,jag ledde alla i denna kamp

innan kriget hann börja anmälde sig den unga soldaten , matt , som precis fått barn med sin fru , han hade precis gått ur militärhögskolan och var redo för att gå ut i detta horribla krig ,

Jag led nästan med han men han kämpade för sitt land han också och såg det till en fördel, han älskade att vinna , en riktig fighter,

men få visste att många av oss skulle stupa, många mäns fruar skulle få telegram och läsa att deras män hade stupat i kriget , dom skulle aldrig mer återvända.

Jag lovade och svor att jag var den som skulle ta första steget ut på fältet och den som sist skulle lämna det, det var mitt hedersord,

Vi gav oss av på natten , midnatt, sa farväl till familj och tog väskan och for i väg.

det var ett sorgligt avsked, trots att man inte visste vad som komma skulle.

vi visste att tusentals fiender skulle komma att kämpa för deras överlevnad , få oss på fall, vinna för sitt land.

jag såg mina män bli skjutna i huvudet, brända till döds av felsläppta granater av flyg som tillhörde vårt egna alleri, minnerna skulle aldrig blekna , det var fast för alltid,

vi alla kunde bara be till gud att välja vilka som skulle stanna kvar på denna jorden, ödet låg i hans händer,

vi väntade bara på att fiender skulle attackera , från gryning till skymning, låg vi i gräset och passade på fiender , där vi många stupade , men också vann för vårt land i många strider.

Den unga soldaten matt , dog av ett skott i bröstet, ,ja la skulden på mig själv för det var så enormt ledsamt ,

nu skulle hans fru bli informerad om att hennes man , nyblivna pappa hade stupat i kriget , det enda som skulle bli minne var hans begravning ,

det var en stor sorg för alla , han hade en vilja av stål , och dog för sitt land,

detta kalla krig var inte mitt avslut ,

jag skickades och ombads att styra alla trupper i 300 dagar till , bara gud visste om jag skulle komma tillbaka

jag hade förlorat så många män ,

men den dagen jag kom hem och fick träffa familj igen

den dagen var min bästa dag i livet

jag segrade på ett sätt medans andra förlorade sina män och familj

vissa kom hem till ingenting , inte ett ens minne blott

idag står jag och kollar på hederstavlorna ,

där stod alla förlorade själar , som en gång i tiden skulle leva eller dö för sitt land

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren oneblood med Poeter.se id #29584 innehar upphovsrätten